

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקלה

ערב שבת קודש פ' נצו"י, כ"ה אלול ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

חי' שרה בת רחל לאה תחי'
לרגלי יום הולדת שלה - ש"ק פ' נצו"י, כ"ה אלול
לאורך ימים ושנים טובות,
ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י הורי' שיחיו

ב"ה

3 דבר מלכות

גלותו של "בן יחיד" / משיחת כ"ה אלול ה'תשנ"א

7 זמן הגאולה

הידיעה שהקב"ה עמו בגלות - מסייעת לעבודה / פרשת השבוע באור הגאולה

8 "צמח צדק" - מוסף מיוחד לכ"ט אלול

"אי"ש צמח שמו" / שיחות וכתי"ק נדירים בענין שמחיו של משיח

11 המעשה הוא העיקר

על תושבי השכונה לסייע לאורחים בגופם ובנשמחם! / הוראות למעשה בפועל

13 ילחום מלחמת ה' - וינצח

מי שמך ליבעל הבית' למסור קרקעות שאינם שלך?! / שיחה בענין שלימות הארץ

14 נסיעה לרבי - מדור מיוחד

דוגמת הענין דעלי" לרגל / שיחות וא"ק אודות נסיעתו של חסיד לרבי לחודש החגים

וזאת מוצא חסיד כאשר הוא מתפלל בבית המדרש של רבו, שהרי כל חסיד בטל פחות או יותר לרבי, וכשחסיד כהן נושא כפיו בביהמ"ד של רבו, הרי שבהשוואה לנשיאות כפים בסתם בית המדרש זה יותר קרוב לנשיאות כפים שהיתה בבית המקדש (שהי' שלא בערך גדול לנשיאות כפים במדינה. ראה משנה סוטה לז, ע"ב).

(תרגום חפשי מאג"ק ח"ב ע' רנו)

להמצא יותר ב"בית המרוזח" - במקומו של הרבי

בין הניגונים המיוחסים לחסידי אדמו"ר האמצעי ישנו הניגון "ניע זשוריצי חלאפצי", ומבאר כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, שאצל החסידים של אדמו"ר האמצעי היתה הדאגה היחידה כיצד לבוא עד ה"מרוזח" ("יאק דאיעדעם דא קארטשאמקע"), וכאשר באים לשם אזי לא חסר מאומה...

ותוכן הענין:

כאשר נמצאים בנסיעה בדרך, נכנסים לה"בתי מזרח" ("קרעטשמעס") שנמצאים באמצע הדרך, ושם יכולים לנוח, להתפלל וללמוד השיעורים במנוחת הדעת.

והנמשל בזה - שהנסיעה בדרך קאי על זמן הגלות, "מפני חטאינו גלינו מארצנו", שכל בנ"י (הן אלה שנמצאים כאן, בחוץ לארץ, והן אלה שנמצאים בארץ ישראל) הם בגלות, בדרך, ובאמצע הדרך ישנם "בתי מזרח" "קרעטשמעס", שהם המקומות של הרביים.

ובמילא, צריכים להשתדל למעט ככל האפשרי בשהות בדרך, ולהמצא יותר ב"בית המרוזח" ("קרעטשמע"), במקומו של הרבי, מתוך ידיעה ששם לא חסר מאומה.

(משיחת ש"פ ויצא ה'תשי"א - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה

מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה **אלבז**

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד - ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העיור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה** שיחיו לוי

המדור "דבר מלכות" מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין דות בת ר' יצחק ע"ה** - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העיור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך" מאחלת לקהל קוראי ולכלל ישראל

כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה

שנת גאולה אמיתית ושלמה, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממ"ש

גליון הבא שייצא לאור בעז"ה לשבת טובה (המשך לר"ה) יהי גליון חגיגי מוגדל

להזמנות / הקדשות / מנויים - ניתן ליצור עמנו קשר לפי הפרטים שבצמוד 2

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 917-755-5605

סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yeichi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

דוגמת הענין דעלי' לרגל

. . ויש להוסיף, שענין זה מודגש עוד יותר – כאשר "עושים גם היום" מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל:

בנוגע לתוכן הענין דעלי' לרגל בעבודה הרוחנית בנפש האדם – מבואר בלקו"ת ש"משחרב ביהמ"ק, הגם שאין אנו יכולים להשתחוות ("עיקר הראי' היא ההשתחוואה שהי' משתחוה ויוצא"), עכ"פ נתפשטה קדושת הארה זו אפס קצהו **במקדש מעט**, בית-הכנסת ובית-המדרש, ועאכו"כ – ביהמ"ס וביהמ"ד מיוחדים, וע"ד – של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ואכן "עושים גם היום" – שכמה וכמה עשיריות ומאות מישראל מטלטלים את עצמם ("טלטולי דגברא" וגם "טלטולי דאיתתא") מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת וזכר לענין דעלי' לרגל בזמן שביהמ"ק הי' קיים.

ומכיון שנמצאים כאן עדיין כמה וכמה שלא מיהרו לחזור לבתיהם מיד לאחר שמח"ת, אלא נשארו גם לשהה במרחשון (שבת זה), ורק לאחר כן עומדים לחזור לבתיהם, איש איש למקומו, המקום שהועידה לו ההשגחה העליונה למלא את תפקידו ושליחותו, "לשכן שמו שם" – אזי מודגש עוד יותר ענינו המיוחד דששה במרחשון, סיום וגמר העלי' לרגל.

(משיחת ש"פ נח, ו' מ"ח ה'תשמ"ז - מוגה)

הכי קרוב לבית המקדש

ב"ה. כ"ח תשרי תש"ח

כב' הו"ח אי"א נו"מ באמונה מוהר"י שי' הכהן כץ - שיקגו שלום וברכה!

שיערתני שנתראה כאן בתקופת סוכות (כפי רגילותכם לבוא לכ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א לימים אלו), להתברך בפתקא טובא לשנה טובה ושמחה, לצערי השנה לא הגעתם. בתקוה שהכל כשורה בבריאות הגוף אצלכם ואצל ב"ב שי'.

אחת ממעלות הכהנים ועבודתם הקיימות גם לאחר חורבן בית המקדש היא נשיאות כפים בשעת התפלה, ואכן בתי-כנסת קרויים מקדש מעט.

אחד מהדברים שהעלי' לרגל לבית המקדש פעלה ביהודי, כפי שהחסידות מבארת, שהי' משתחוה, ולא רק בחיצוניות, עם הגוף, אלא גם עם הנשמה שלו, כלומר, הוא ביטל את כל כחות הנשמה שלו: רצון, שכל ומדות אל הקב"ה, במילא מובן שבת כנסת שבו ההשתחו' הפנימית מתבצעת באופן הכי טוב, הוא [בית כנסת כזה שהוא] יותר מקדש מעט, יותר קרוב למעלת בית המקדש.

גלותו של "בן יחיד"

כאשר חסר אצל בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה "כי הוא זה" מהמעמד ומצב ד"סמוך על שולחן אביו", הרי זה כבר ענין של גלות הכי גדול, הכי חזק והכי מטה מטה ביותר • מעמד ומצב העולם קודם הגאולה – בזמן הגלות – הוא באופן של העדר המציאות לגבי מעמדו ומצבו האמיתי בזמן הגאולה • בזמן הגלות נחשבת כללות מציאות הבריאה לאבק ועפר בלבד לגבי מעמדה ומצבה האמיתי! •

משיחת יום ד' פ' נצבים, כ"ה אלול ה'תנש"א – בלתי מוגה

א. פותחין בברכה¹,

יהי אור⁷,

ובפרט כאשר מדובר אודות ענין חדש שבו צריך להיות ענין של פתיחה (כמבואר בחסידות² ש"פתיחה" היא בענין חדש לגמרי³) – כביום זה (כ"ה אלול) שבו נברא העולם⁴ בשבעת ימי בראשית⁵, החל מיום ראשון שבו נברא האור⁶ עי"ז ש"ויאמר אלקים

1) ראה בהנסמן בלקו"ת חכ"ד ע' 641 בהערה (ד"ה פותחין בברכה).

2) ראה אמ"ב שי' הק"ש פנ"ז (נה, א). סה"מ תרע"ח ע' רפג. תרפ"ח ע' קב, ובכ"מ.

3) וענין זה מודגש ביותר בפנימיות התורה – כפי שמצינו בזהר ותיקוני זהר (תורה שבכתב דפנימיות התורה) שהלשון הרגיל בהתחלת כל מאמר שנקרא על שמו של תלמיד ותיק, אמורא או תנא, הוא: "פתח" (רבי כו') – דלא כבש"ס שמשתמשים בלשונות שונים, אע"פ שבכל התורה כולה ישנו ענין החידוש, "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים" (שור"ע אדה"ז או"ח סס"א ס"ב), ויתירה מזה: חדשים (פרש"י תבוא כו, טז), ועד חדשים ממש, ככפעם הראשונה ממש.

4) ויק"ר רפכ"ט. ועוד. – נסמן בסה"מ מלוקט ח"ג ע' ג הערה 7.

5) ודוגמתו בכל שבוע ושבוע, ובפרט בשבוע דימי הסליחות, שהתחלתם "במוצאי מנוחה".

6) נוסף על התהוות כללות ענין הזמן, כדאיתא

ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט⁸ (שנעשית יסוד בפנימיות התורה) שכל דבר שבעולם נברא בכל רגע ורגע מאין ואפס המוחלט להיות יש נברא, יש נוצר, ועד ליש שבעולם העשי' שהוא תכלית הישות, והיינו, שבכל רגע ורגע, בשעתא⁹ חדא וברגעא חדא, נעשה שינוי מן הקצה אל הקצה: ברגע שלפנ"ז הי' זה ענין שאין לו מציאות כלל וכלל, וברגע שלאח"ז מתהווה בכל תוקף הישות,

וכל זה אפילו בנבראים שמציאותם קיימת מאז בריאת העולם, כמו צבא השמים, השמש הירח והכוכבים, שהם קיימים באיש, ועד"ז בצבא הארץ, שאע"פ שאינם קיימים באיש כצבא השמים, הרי הם קיימים עכ"פ במין, היינו, שכללות המין והסוג של הנברא נשאר

8) בספרי קבלה שגם הזמן נתהווה מאין ואפס ליש (ראה בהנסמן באג"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ב ע' רכד).

7) בראשית א, ג.

8) תניא שעהייהו"א בתחלתו. וראה גם שם אגה"ק סכ"ה.

9) כולל גם הפירוש ד"שעה" מלשון הפנה, "א קער" (סה"מ קונטרסים ח"ג ע' קד. ועוד).

בקיומו, אע"פ שבנוגע לכל נברא פרטי שבכל מין מבאר הרמב"ם¹⁰ שמציאותו נפסדת, הן במיני בעלי-חיים, ואפילו בסוג הדומם, כמו אבן, שגם היא מתבטלת ממציאיותה עי"ז שמתפוררת כו' – הרי כולם מתהווים בכל רגע ורגע מאין ואפס.

והתהוות זו היא בכח הא"ס, ובלשוון אדמו"ר הזקן בחלק אגה"ק¹¹ שבספר התניא: "מהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה", יש הנעשה, שנעשה חד עם יש הנוצר ויש הנברא, עד ליש שבאצילות, וכל ענינים אלו נעשים חד עם יש האמיתי – עי"ז שיהודי מגלה בעצמו את היש האמיתי, אשר, ה"ישות" שלו היא בכך שאליו שייכת התורה, ואליו שייך כל סדר ההשתלשלות וכל העולם שנברא בשבילן¹², כדי שמתוך מנוחה שמחה וטוב לבב יוכל ללמוד תורה ולקיים מצוות באופן דמוסיף והולך ואור.

ב. והנה, אמיתית מציאות הבריאה היא כפי שהיתה בתחילת הבריאה שהעולם כולו ה' מים במים¹³, וכפי שיהי' גם לעתיד לבוא, כמ"ש¹⁴ "כמים לים מכסים" (כפי שמביא הרמב"ם בסיום חותם ספרו).

והענין בזה:

הפירוש ד"מים במים", "כמים לים מכסים", הוא, שאף שישנה מציאות כל הנבראים, מ"מ, מה שנראה לעיני כל באי עולם אינו אלא מים בלבד, אפילו לא מציאות הים, אלא המים שמכסים גם על מציאות הים.

10) הל' יסוה"ת פ"ד ה"ג.

11) ס"כ (קל, סע"א ואילך).

12) סנהדרין לז, סע"א (במשנה).

13) ב"ר פ"ה, ב. ושי"ג.

14) ישע"י יא, ט.

וכמודגש בפשטות הכתובים ש"רוח אלקים מרחפת על פני המים"¹⁵: "רוח אלקים" – שקשור עם מציאותם של בני", "רוחו של משיח"¹⁶ – מרחפת על כל המציאות כולה שנקראת בכתוב בשם "פני המים", הפנימיות דהמים.

והיינו, שלא נזכר בכתוב שזוהי הפנימיות של הארץ הלזו התחוננה, או הפנימיות של ד' היסודות ביחד, או עכ"פ א' היסודות ביחד עם יסוד המים, אלא רק הפנימיות דהמים – כיון שהדבר היחיד שנראה הוא מציאות המים, אע"פ שידועים שתחת המים ישנו ים וכו'.

והענין בזה – שמציאות המים, "אין מים אלא תורה"¹⁷, חודרת בכל הבריאה כולה עד שכל מציאות הבריאה אינה אלא מציאות המים, תורה¹⁸.

וזוהו כללות מעמד ומצב העולם בזמן הגאולה – שהרי גאולה הוא מעמד ומצב שלמעלה מכל מדידה והגבלה, שאז אי אפשר לחלק בין "נקודה" לכל המציאות כולה.

ומזה מובן, שמעמד ומצב העולם קודם הגאולה – בזמן הגלות – הוא באופן של העדר המציאות לגבי מעמדו ומצבו האמיתי בזמן הגאולה.

ג. ועפ"ז יש לבאר בנוגע לדברי אדמו"ר הזקן להרה"צ ר' פנחס מקאריץ ע"ד ההכרח בגילוי והפצת תורת החסידות בזמן הגלות, ע"פ משל משחיקת האבן¹⁹:

ענינו של משל בתורה הוא – שע"י הבנת

15) בראשית א, ב.

16) ב"ר פ"ב, ד. פ"ח, א.

17) ב"ק יז, א. ושי"ג.

18) ועי"ד שע"י לימוד התורה נעשה "יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל" (תניא פ"ה), שהתורה חודרת בכל מציאותו של יהודי ובכל פרטי עניניו שמציאותם נעשית המציאות דתורה.

19) אגרות-קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

מי שמך ל'בעל-הבית' למסור קרקעות שאינם שלך!?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

. . קיבלתי לא מזמן מכתב מיהודי מניו-יורק, יהודי המונח בלימוד ואיש תמים המדבר בתמימות, שנשחב עד כדי-כך עד שמתייגע ואוסף מאמרי חז"ל שמהם אפשר להביא רא' – לפי שטותי – שהיות וכבשו את השטחים ומכיון שחתמו "חווה", הרי "נצח ישראל לא ישקר" ואסור להתחרט!

– מה זאת-אומרת שחתמו חווה?! הרי זה אינו שייך להם, אלא נחלת כל עם ישראל!

וכשמגיע מישוהו, יכול להיות בעל מעלות הכי גדול, ומוכר נכסים השייכים לשני, וצועק שיש לו כוונות הכי טובות (יתכן שמדמה שיש לו את הכוונות הכי טובות, ויתכן שאכן יש לו) – זה עדיין לא נותן לו בעלות ורשות למכור נכסים השייכים לשני, אפילו כשהשני הוא יחיד, ובפרט כש'השני' הם אנשים רבים, ועאכו"כ כש'השני' הם לא רק אנשים רבים בדורנו זה, אלא בכל הדורות הקודמים, החל מההבטחה בברית-בין-הבתרים שהקב"ה אמר "נתתי – כבר נתתי", כפי שמובא בכמה מפרשי חז"ל, עד שענין זה נוגע בדין למעשה בפועל, שמאז נהי' "נתתי"!

באים וחותרים על שטר, ואח"כ מתעקשים שהיות ו"לא ישקר" אזי מוכרחים להחזיק בשקר הזה, שלקחו (רוצים לקחת), רחמנא ליצלן, מעשרות דורות של בני" את השייך להם ונותנים את זה לשני, יהי' השני מי שיהי'!

אפילו המאמינים שבצד השני ישנם חסידי אוה"ע (ויתכן שכן הוא) – מי שמך ל'בעל-הבית' למסור נכסים וקרקעות השייכים לעשרות דורות לפניך ושיהיו שייכים לכל הדורות שלאחריך עד סוף כל הדורות!?

הקב"ה בחר בישראל מבין העמים, ובחר בארץ-ישראל מכל הארצות, וכפי שחז"ל מסיימים שהקב"ה אומר שאת הארץ שהוא בחר הוא יתן (ונתן) לאומה שהוא בחר בה, וכך זה נשאר באופן של נחלת עולם. לאחר מכן "מפני חטאינו גלינו מארצנו, ונתרחקנו מעל אדמתנו", וכמדובר כמה פעמים, ההדגשה שבזה היא, שאפילו בשעה ש"נתרחקנו" היא "אדמתנו", וגם כשיש רחמנא-ליצלן מעמד ומצב של "חטאינו", היא "ארצנו".

(קטע משיחת אור ליום ועש"ק ויצא, יו"ד כסלו ה'תש"ם - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת יו"ד אגודת חסידי חב"ד באה"ק

הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידנצ'יק - נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד ולעילוי נשמת זוגתו מרת ר'וזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה - נלב"ע ביום ועש"פ ו'גשגש"ב ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

לאכול, עכ"פ לחם צר ומים לחץ¹¹ – הרי חושבים על דברים יותר "נעלים", ולמי יש זמן לחשוב על אוכל?!...

אומרים לו שהפירוש "הכנסת אורחים" הוא לכל לראש שצריכים לספק לאורחים אכילה, שתי' ולינה **כפשוטו**, ובזה גופא – מהטוב ביותר!

כפי שרואים במנהג העולם, שמכינים לאורחים יותר מכפי שמכינים לעצמם, עד ל"סעודת שלמה בשעתו". ובלשון הגמרא¹²: "די מחסורו אשר יחסר לו – אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו" (כאשר הוא רגיל לזה), עד אפילו ל"חמישים איש רצים לפניו"^{12*} – באם הוא רגיל לזה!

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חיך ואמר): אינני יודע מהיכן הוא יקח חמישים איש שירוצו לפניו... אך מאידך גיסא גם אינני יודע אם יש מישהו מבין האורחים שרגיל לחמישים איש הרצים לפניו, ואפילו איש אחד שירוצו לפניו...

ומובן שאת כל הדברים הללו צריכים להעמיד לאורחים בעתו ובזמנו – ע"ד הלשון "סעודת שלמה בשעתו", שנוסף על הפירוש הפשוט בזה על סעודת שלמה בעת מלכותו, מובן שכלול בזה גם שיתנו לאורח לאכול את הסעודה בעתה ובזמנה (שבדאי כך הי' בסעודת שלמה המלך). כלומר, לא לחכות עם נתינת הסעודה לאורח עד חג הסוכות, או עד שמע"צ ושמח"ת כשהוא הי' בגילופין, ולא הי' שייך אז לאכילה ושתי'... אלא צריכים לספק לו את הארוחה בזמן המתאים – כשהוא זקוק לזה!

ג. בעצם, החיוב דהכנסת אורחים חל על **תושבי המקום** שאליו הגיעו האורחים. ותשבי השכונה היו צריכים לצאת בעצמם ולהשתדל לספק לאורחים את כל צרכיהם, ולא היו זקוקים שזוג מארץ ישראל יצטרכו לבוא לכאן ולעשות זאת!

אבל כנראה שהקב"ה ריחם על האורחים... ועשה נס (המלוכב בטבע [..]). – ואכן נס אמיתי, אין שום הסברה אחרת בזה – שמגיע לכאן יהודי מארץ ישראל, איש וביתו, עם טלטולי גברא וטלטולי אשתו וכו', ומשתדל ודואג שלאורח תהי' מטה לישון עלי', חדר ואוכל כפי שראוי להיות וכו', והשתדלותו היא עד ש"לא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים"¹³!

אבל כיון שעצם החיוב מוטל על תושבי השכונה – מובן שאין זה פוטר אותם ממחויבותם, ועליהם להשתדל בזה לא רק ע"י נתינת ח"י דולר, ח"י פעמים ח"י, עד לח"י אלף דולר, אלא הם צריכים גם להושיט עזרה בגופם ובנשמתם! ובאופן ד"ופרצת"¹⁴, לא רק בשירת הניגון וברוחניות... אלא "ופרצת" בפועל ממש בגשמיות!

(תרגום חפשי משיחת ש"ש 9 נצבים-וילך ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(11) ל' הכתוב – ישע"י ל, כ.

(12) כתובות סז, ב. הובא בפרש"י ראה טו, ח.

(12*) ל' הכתוב – ש"ב טו, א. מ"א מ, ה.

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ה ר' **חיים משה יהודה** בהר"ד **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי** רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכו, בגאולה האמיתית והשלימה

בכל משך ימי חייו, סמוך על שולחן אביו המלך.

וענין זה (שעצם העובדה שאינו סמוך על שולחן אביו נחשבת אצלו לענין של גלות) אינו דבר **מדומה** ("א אינגערעדטע זאך") בגלל היותו מפונק, בן יחיד וכיו"ב, אלא זהו ענין **אמיתי** – כי, המושג של "גלות" נמדד לפי ערך וביחס להאדם הנמצא בגלות, שאינו דומה גלות של עבד לגלות של איש פשוט, איש חשוב, ועאכו"כ בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שכאשר חסר **אצלו** "כי הוא זה" מהמעמד ומצב ד"סמוך על שולחן אביו", הרי זה כבר ענין של גלות הכי גדול, הכי חזק והכי מטה מטה ביותר.

וזהו גם הטעם שבנוגע לענין הגאולה מדגישים "גאולה האמיתית והשלימה", ובזה גופא לא רק אמת סתם, אלא אמת לאמיתו, ולא רק שלימות סתם אלא שלימות שבשלימות, ולא עוד אלא שגם לאחרי שישנה כבר גאולה אמיתית ושלמה, הנה ברגע שלאח"ז נעשית גאולה אמיתית ושלמה אפילו בערך לגאולה האמיתית והשלימה שהיתה ברגע שלפנ"ז, וכן הלאה.

ד. וענין זה קשור עם החלק בפרשת השבוע שמדבר אודות הגאולה – "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים וגו"²¹.

ובהקדמה – שזהו פסוק בתורה שבכתב,

בזמן בית ראשון ובזמן בית שני, אלא באופן נעלה עוד יותר.

21 פרשתנו ל, ג.

(* שהרי יש מעלה בבית שני לגבי בית ראשון, כמ"ש (חגי ב, ט) "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, שהי' גדול בשנים, שבית ראשון עמד ת"י שנים ובית שני עמד ת"כ שנים (פרש"י עה"פ), וכיון שמדובר אודות "שנים של בית המקדש, הרי זה באופן שהרגע הראשון שנוסף על הת"י שנים הוא שלא בערך לגבי כל הת"י שנים שלפנ"ז, ועאכו"כ הרגע השני שהוא באופן של הוספה ("מעלין בקודש") שלא בערך גם לגבי הרגע הראשון ס"ו.

המשל שמדבר אודות ענין המוכר לנו, ניתוסף ביאור והסבר בהבנת הענין בתורה, ובפרט בפנימיות התורה, אשר, לולי המשל לא היו יכולים להבין את תוכן הענין כפי שהוא בהנמשל.

ובנדו"ד, כאשר אדמו"ר הזקן מדבר עם ר' פנחס מקאריץ אודות פנימיות התורה – הרי לכאורה, הן אדמו"ר הזקן, והן ר' פנחס מקאריץ (שהי' מתלמידי הבעש"ט), אינם זקוקים ל"משל" כדי להבין את תוכן הענין בהנמשל, ומהו הצורך במשל?

ובפרט – משל מדבר ירוד כמו "אבן". ואף שמדובר אודות אבן יקרה, הרי תוכן המשל אינו באופן ששומרים על יוקר האבן, אלא להיפך – **ששוחקים** את האבן היקרה להיות עפר ואבק, ועד כדי כך שמערבים העפר והאבק במים, ושופכים על שפתותיו של בן המלך שנמצא במעמד ומצב של התעלפות.

ויש לומר, שבזה מרומז שבזמן הגלות נחשבת כללות מציאות הבריאה **לאבק ועפר** בלבד לגבי מעמדה ומצבה האמיתי!

ולחוסוף, שענין הגלות (שאז נחשבת מציאות הבריאה לאבק ועפר) הוא לא רק כאשר בן המלך נמצא במעמד ומצב של התעלפות (כבמשל הנ"ל), אלא גם כאשר בן המלך הוא בכל התוקף שלו, במעמד ומצב רוחני נעלה כו', אלא שאינו סמוך²⁰ על שולחן אביו המלך – הרי זה אצלו מעמד ומצב של **גלות** ובמילא, כל העילויים שיהיו אצלו אינם אלא כמו **עפר ואבק** בלבד לגבי המעמד ומצב האמיתי שצריך להיות אצל כאור"א מישראל

(20) "סמוך" דייקא, היינו, לא זו בלבד שנמצא על שולחן אביו המלך, אלא שזוהי כל מציאותו.

ולהעיר, שמצינו לשון זה גם שלא למעליותא – **סמך** מלך בבל אל ירושלים (יחזקאל כד, ב). ועצם הדבר שמשמשים כאן בלשון "סמך" – כיון שתיכף ומיד הרי זה **מתהפך לטוב** (ראה לקו"ש חכ"ה ע' 267 ואילך. ועוד), הן היום שבו סמך כו', והן מלך בבל עצמו, ועאכו"כ ירושלים – שתהי' לא רק כפי שהיתה

שבו לא נוגע כ"כ ענין ההבנה וההשגה בשכל הגשמי, כמו בתושבע"פ (כהפס"ד בשו"ע²²), היינו, שגם אם לא תופסים לגמרי במה מתבטא אמיתית הענין ד'ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך וגו'", די באמירת הפסוק כשלעצמו – לאחרי הקדמת ברכת התורה, ברכה מלשון המשכה²³, להמשיך את "נותן התורה".

וכאשר שואלים כל אחד מאנשים נשים וטף דבני" מהי כוונתם ורצונם באמירת "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך וגו'" – עונה כאו"א מהם שאין צורך לפרש כוונתם ורצונם, כיון שהתורה פסקה ש"אין מקרא יוצא מידי פשוטו"²⁴, ובמילא, צ"ל תיכף ומיד ממש "ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושם וקבצך מכל העמים וגו'" **כפשוטו**, קיבוץ נדחי ישראל, כמ"ש בהמשך הכתובים²⁵ "אם יהי נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וגו'".

ובהמשך לזה באים גם שאר העניינים שבפרשיות שלאח"ז, עד לפרשת "וזאת הברכה אשר ברך משה" החל מההתגלות דמשה במעמד ומצב של נשמה בגוף, אלא שבהנשמה שבגופו ניתוספה גם המעלה ד"אל עפר תשוב²⁶", נוסף על העליות ד"יעל משה גו' אל הר נבו", "כמה מעלות היו ופסען משה בפסיעה אחת"²⁷.

ה. ובפרטיות יותר:

הענין ד'ושב וקבצך מכל העמים וגו' נעשה ע"ז שכאו"א מישראל מקבץ את נדחי ישראל שלו, בעבודתו הפרטית, היינו, כל המחשבות והדיבורים והמעשים, גם אלה שמאיזה סיבה שתהי' היו במעמד ומצב של

(22) ה' ת"ת לאדה"ז ספ"ב. וש"נ.
(23) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.
(24) שבת סג, א. וש"נ.
(25) פסוק ד.
(26) בראשית ג, יט.
(27) ברכה לד, א ובפרש"י.

"נדחך" לשעה קלה עכ"פ – כיון שתיכף ומיד שב בתשובה.

וכדאיתא בגמרא²⁸ "אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום" (ועד"ז להיפך, אם ה' אצלו ענין בלתי-רצוי ביום אל תהרהר אחריו בלילה) כי בודאי עשה תשובה [.] .

ויש להוסיף, שגם ענין התשובה מודגש בפרשת השבוע – כמ"ש²⁹ "ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך"³⁰, שהפירוש הפשוט בזה הוא שהקב"ה נותן לכאו"א משיראל את הכח והאפשרות לשוב בתשובה,

ומה גם שענין זה מודגש בכל ימי חודש אלול, כיון שא' מהראשי-תיבות דאלול הוא "את לבבך ואת לבב"³¹, ובפרט שבחודש אלול עצמו נמצאים כבר בי"ב ימים האחרונים³², ובימי הסליחות³³.

וזוהו תוכן שיעור חומש היומי – שע"י ענין התשובה ("ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך") נעשה קיבוץ הנדחים בעבודתו הרוחנית של כאו"א מישראל, "ושב הוי' אלקיך את שבותך", והיינו, שנעשה היחוד דהוי' עם אלקיך, כחך וחיותך (ועד ש"ישראל (ע"י אורייתא) וקוב"ה כולא חד"³⁴), לפעול את "שבותך", ועי"ז נעשה קיבוץ נדחי ישראל כפשוטו – "ושב וקבצך מכל העמים וגו'". ■

(28) ברכות יט, א.
(29) נצבים ל, ו.

(30) ובזה גופא – "זרעך" לשון רבים, ריבוי דורות, ולכל הפחות שני דורות לאח"ז, ע"ד מש"נ (ישעי' נט, כא) "לא ימושו מפך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך", ש"תורה מחזרת על אכסניא שלה" (ב"מ פה, א).

(31) בעה"ט עה"פ. ועוד.

(32) והרי אין הכוונה שהימים שלפנ"ז עברו וחלפו להם ח"ו, אלא שהם עצמם נכנסים ונמצאים בהימים האחרונים ביתר שאת וביתר עוז.

(33) שלהיותם לא יותר מאשר שבעה ימים (או שמונה ימים, אם מחשיבים גם את יום השבת) – הרי הם לעולם בתוך י"ב ימים האחרונים.

(34) ראה זח"ג עג, א.

על תושבי השכונה לסייע לאורחים בגופם ובנשמתם!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. כאן המקום לעורר על הענין דהכנסת אורחים (מכיון שבימים אלו הגיעו ומגיעים לכאן אורחים), שיש לספק להם כמובן את כל צרכיהם באופן של הרחבה, עד לאופן שבדוגמת ל"סעודת שלמה בשעתו"¹.

וכידוע גודל הענין דהכנסת אורחים – כמאמר חז"ל² "גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכניה". במילא מובן שיש לספק לאורחים את כל צרכיהם באכילה, שת' ולינה (ר"ת אשל³) **כפשוטו**.

ובזה גופא – יש לתת להם את הטוב ביותר ("די בעסטע"), כפס"ד הרמב"ם⁴: "כל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב (ש)יהי מן הנאה והטוב . . . האכיל רעב יאכיל מן הטוב והמתוק שבשולחנו . . . וכן הוא אומר⁵ כל חלב לה", וזהו דין בשולחן ערוך חלק "יורה דעה"⁶ דוקא. ויתירה מזו, יש לתת להם "כסעודת שלמה בשעתו", כפס"ד המשנה⁷.

והיות שמדברים אודות "סעודת שלמה" הרי מובן, שאין הכוונה לתת להם עניינים רוחניים בלבד מחכמתו של שלמה המלך, ע"י שישבו ללמוד עמם שיר השירים, משלי וקהלת, אשר כוללים בתוכם את ג' אופני חכמתו של שלמה המלך, בצעירותו ובזקנותו וכו'⁸, דלכאורה הוא עלול לחשוב, כיון שנותן לו חכמתו של שלמה המלך, החכם מכל האדם⁹ – הרי אין יותר טוב מזה!...

על כך אומרים לו, שהכוונה היא לתת לאורח "סעודת שלמה בשעתו" כפשוטם של דברים, כפי שמבין זאת בן ה' למקרא כאשר לומד פסוקים אלו בתנ"ך שבהם מדובר אודות סעודתו של שלמה המלך – "בקר גו' צאן גו' וברבורים וגו'"¹⁰!

ב. עד"ז מובן גם בנוגע לאורחים שהגיעו לכאן:

מישהו יכול לחשוב: כיון שהאורחים הגיעו לכאן בכדי לשהות יחד בד' אמות היכן שכ"ק מו"ח אדמו"ר עבד את עבודתו במשך עשר שנים, והאיר את כל העולם כולו – היתכן לחשוב על 'חתיכת לחם' לתת לאורח? ... יותר טוב לחשוב כיצד לספק לו רוחניות, יתנו לו מאמר חסידות, מאמר 'מוגה', ועוד מאמר טרי ("א פרישן מאמר") שזה עתה הודפס!... ומה שעליו

(1) משנה בבא מציעא רפ"ז – ראה לקמן הע' 7.
(2) שבת קכז, א. רמב"ם ה' אבל פ"ד ה"ב.
(3) ראה לקו"ש חט"ו ס"ע 501.
(4) סוף ה' איסורי מזבח.
(5) ויקרא ג, טו.
(6) סו"ס רמ"ח.

(7) ב"מ שם בנוגע ל"פועל": "אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהם, שהן בני אברהם יצחק ויעקב".
(8) שהש"ד פ"א, א (י). יל"ש קהלת רמז תתקסה.
(9) ע"פ מ"א ה, יא.
(10) מ"א שם, ב-ג.

מנחם שמו, וגם מענדל

ידוע מרז"ל אשר משיח - מנחם שמו, וגם מענדל, בגימטריא "צדק" [כידוע בנוגע שמו של אדמו"ר ה"צמח צדק" - גימטריא דשמו "מנחם מענדל"], ש"צדק" (וגם "צמח") הוא שמו של משיח.

(משיחת ש"פ תרומה ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)

קריאת שמו של משיח צדקנו תפעל שיבוא בפועל ממש

ויה"ר והוא העיקר - שקריאת השם "צמח", שמו של משיח צדקנו, תפעל שמש"ח יבוא בפועל ממש.

ובפשטות - שע"י הקריאה והצעקה דהשם "צמח", ומתוך כוונה שע"י הקריאה בשמו בודאי יענה לקוראיו [במכ"ש וק"ו מהפעולה דקריאת שם אצל נשמה בגוף, "בהיות הצדיק חי על פני האדמה . . בתוך כלי לבוש . . בבח" מקום גשמי", שישנם הגבלות במדת הגילוי וההתפשטות כו', ועאכו"כ לאחרי שבטלים הגבלות אלו] - פועלים ביאת משיח צדקנו בפועל ממש.

ולכן כשיכריזו עתה ג"פ: **צמח צמח צמח** - יבוא משיח צדקנו תיכף ומיד ממש! (משיחת ליל ה' דחגה"ס ה'תש"נ)

הנה זה צמח והנה זה צדק - ב' שמותיו של משיח

ויה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא די"ג ניסן עמהם, וכיון שכן, הרי, כשיתעוררו שאלות בלימוד תורתו, או כשירצו להבין בתוספת ביאור, יוכלו לברר אצל בעל המאמר עצמו!

והעיקר - שיהי' כן בפועל ממש, ובאופן ד"מראה באצבעו ואומר זה", הנה זה צמח והנה זה צדק - ב' שמותיו של משיח צדקנו, הנה זה בא, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תש"נ - בלתי מוגה)

נשיא בדורו

צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ (נדפס בלקו"ש חכ"ה עמוד 312)

כ"ק אד"ש מחק תיבות "פון יענעם" ושינה ל"דער נשיא בדורו", ובצד הע' כתב: **מבהיל**

בס"ד. משיחת ש"פ וירא, כ"ף מרחשון ת'תשמ"ו

א. היינט, כ"ף חשון, איז דער יום הולדת טון דעם רבי'ן (מחורש"ב) נ"ע. ובלשון פון צמח צדק (דער נשיא און יסודות) בעת קריאת שם בעל יום הולדתו: "נולד כ' חשון תרכ"א, שיש מנה שני כמ"ן, שהוא רומז לכתרא עילאה".

הידיעה שהקב"ה עמו בגלות - מסייעת לעבודה

כאשר "תורת אמת" אומרת ליהודי שנמצאים עתה בימי הגלות האחרונים, וצריכים להתכונן לגאולה האמיתית והשלימה - נשאלת אצלו שאלה: מאחר שרואים שמעמד ומצב העולם הוא באופן ד"החושך יכסה ארץ גו"¹, ועאכו"כ שרחוקים עדיין מגילוי אור אלקי, ובפרט כאשר מדובר אודות הגילוי דלעתיד לבוא, ש"והי' לך ה' לאור עולם"² - וא"כ, כיצד יוכל לעבוד עבודתו כדבעי, שלא להתפעל מחושך העולם, ולהתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה!?

הנה ע"ז באה ההוראה מחלק הסדרה השייך ליום זה³ - "ושב ה' אלקיך את שבותך וגו'": יהודי צריך לדעת שהשכינה שרוי' עם ישראל בצרת גלותם (עד הרגע האחרון שבנ"י נמצאים בגלות), וכאשר בנ"י יוצאים מהגלות, הרי זה באופן ד"ושב ה' אלקיך את שבותך", והשיב לא נאמר אלא ושב"⁴, "הכתיב גאולה לעצמו, שהוא ישוב עמהם"⁴.

ולכן, אע"פ ש"החושך יכסה ארץ גו" - אין לזה תפיסת מקום כלל, מאחר שיהודי יודע שהקב"ה נמצא עמו בכל מעמד ומצב.

ועפ"ז מובן שכאשר הקב"ה מצווה את בנ"י להתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ולהכין את העולם כולו לקבל גילוי אור אלקי, עי"ז שמאיר את ביתו וסביבתו באור התורה והיהדות - הרי בודאי שכאו"א מישראל יכול להצליח במילוי שליחותו של הקב"ה (ללא כל ספק), מאחר שהקב"ה נמצא עמו. ולכן, הרי הוא עובד עבודתו מתוך שמחה וטוב לבב, וכמ"ש⁵ "עבדו את ה' בשמחה", ושמחתו מוסיפה עוד יותר בהצלחת העבודה.

ועי"ז זוכים בקרוב ממש לצאת מהגלות - וכפרש"י (עה"פ³) שהקב"ה "אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר⁶ ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל".

(משיחה לנשי ובנות חב"ד, כ"ד אלול ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

- 1) ישע"י ס, ב.
- 2) שם, יט.
- 3) פרשתנו ל, ג.
- 4) פרש"י שם.
- 5) תהלים ק, ב.
- 6) ישע"י כז, יב.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

"איש

צמח שמו"

תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו:

"צמח" – כידוע¹ ששמו של משיח "צמח", וכפי שאומרים ב"הושענות" – "איש צמח שמו"; ו"צדק" – א' הסימנים דמשיח, כמ"ש בנבואת ישע' בנוגע למשיח צדקנו ("ויצא חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה"²), שהנהגתו תהי' באופן ד"ושפט בצדק גו' והי' צדק אזור מתניו"³.

כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא המשיח⁴, ואילו זכינו⁵, הי' הדבר מתקיים באופן גלוי, בעיני בשר, משיח בגלוי⁶.

(משיחת ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- 1) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. פי' הראב"ע ורד"ק זכרי' ג, ת.
- 2) יא, א.
- 3) שם, ד-ה.
- 4) להעיר מסנהדרין צח, סע"ב ובפרש"י (ד"ה ינון שמו).
- 5) נת' בהמשך השיחה הכוונה בתיבות "אילו זכינו" (התוועדות תשמ"ז ח"א ע' 266 סי"א ואילך). עיי"ש.
- 6) להעיר משיחת ש"פ וירא ה'תשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 95): "בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעייכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!"

צילום נדיר מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על הערה 142 בקונטרס משיחות ש"פ נצבים ה'תנש"א, יום ב' דר"ה וש"פ וילך ו' תשרי ה'תשנ"ב
 כ"ק אד"ש מה"מ הוסיף תיבת "אדמו"ר" לפני הצ"צ (נדפס בסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 24) (142) להעיר מהמנהג בריה לנגן ניגוני רבוניו נשיאנו בהזכרת שמותיהם [ומחלל מקרוב אלינו – נשיא דורנו, כ"ק מרי"ח אדמו"ר, אדמו"ר מהורש"ב, אדמו"ר מהר"ש, הצמח צדק, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הזקן, המגיד והבעש"ט], דיש לומר, שניגונים אלו הם הכנה לניגון דשירה העשירית.

(* להעיר, שערב ר"ה הוא יום הולדתו, ומלזו גובר, כולל ובמיוחד בנוגע לענין הגאולה המודגש בב' שמותיו, "צמח" ו"צדק", שמותיו של משיח.

"מנחם שמו" - כפי שחותם בדרך כלל

[. .] כאמור לעיל שהמשכת הברכה דכתיבה וחתימה טובה היא בנוגע לכל עניני בני", ועד לברכה העיקרית – ביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

וענין זה קשור גם עם הצ"צ – כמובן ממרז"ל שמשיח "מנחם שמו", ושם זה הוא שמו הראשון של הצ"צ.

[וכידוע שברוב החתימות שלו ה' חותם את שמו הראשון בלבד. לפעמים ה' אמנם חותם את ב' השמות (ובנוגע לשמו השני – לפעמים עם יו"ד, ולפעמים בלי יו"ד), אבל ברוב הפעמים ה' חותם את שמו הראשון בלבד].

והשם "מנחם" הוא בגימטריא "צמח", דקאי על משיח צדקנו – יבוא בקרוב ממש, במהרה בימינו, למטה מעשרה טפחים, ובאופן ד"יעלה הפורץ לפנינו", והולכים ביחד עם משיח צדקנו לארצנו הקדושה.

(משיחת ליל כ"ט אלול, ה'תשמ"א)

השם והתואר דמשיח צדקנו

יש להוסיף ולקשר את הענין דביאת משיח צדקנו עם יום הולדתו של הצ"צ:

נוסף על האמור לעיל ע"ד השייכות דכל צדיק לגאולה, ובפרט ששמו כפול, ותורתו כפולה, מצד השייכות ד"כפל" לגאולה – הרי, השם שבו נקרא בעל יום ההולדת הוא "צמח צדק" . . שזהו השם והתואר דמשיח צדקנו.

(משיחת ערב ראש-השנה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

משיח - מנחם שמו

צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ ראה ה"תשכ"ה (לקו"ש ח"ט ע' 288)

וועם זוכה זיכרנו צו דער גאנצער סליחה בדרך משיח צדקנו, וואס מנחם סמו, און

(ה'תש"ו גמא ג' ע"ב ע"ג)

צמח סמו (דעם צ"צ) נאמען איז דאך "מנחם" - קריסטל"ק צמח" און פענדל - חושני'ל
 * יבוא ויבאלנו בקרוב ממש, און צען ווען וועט זיין די ימים טובים של צדקנו
 * יבוא ויבאלנו בקרוב ממש, און צען ווען וועט זיין די ימים טובים של צדקנו